proletaris de tots els països: uniu-vos!

treball

òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Nº. 361 - EXTRAORDINARI - Barcelona, febrer de 1973 Preu: 5 ptes.

COMUNICAT

Ha estat celebrat el III CONGRÉS del PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

S' ha reunit el III Congrés del P.S.U.C. El seu Ordre del Dia comprenia quatre punts.

En el primer es va discutir "LA SITUACIÓ POLITICA I LES TASQUES DEL P.S.U.C.", sobre la base de l'informe del Comitè Central, presentat per G. López Raimundo. En el debat van intervenir 49 delegats. El Congrés va aprovar per unanimitat l'informe i va redactar la Resolució Política que condensa els plantejaments més urgents i importants de la discussió.

En el segon punt el Congrés va aprovar d'elaborar un Programa del P.S.U.C. i va elegir la Comissió encarregada de redactar-ne un PROJECTE el qual ha d'ésser aprovat pel Comitè Executiu, després de la discussió de tot el Partit i la convocatòria d'un Congrés o Conferència Nacional del P.S.U.C.

En el tercer punt es va discutir i aprovar l'informe sobre "ALGUNS ASPECTES DEL TREBALL D'ORGANITZACIÓ DEL PARTIT", presentat per J. Roman, i es va acordar de modificar alguns articles dels Estatuts del P.S.U.C.

En el quart punt el Congrés va elegir el Comitè Central, composat de 62 membres.

En la seva primera reunió, el C.C. va designar President i Secretari General del C.C. Josep Moix i Gregori López Raimundo respectivament, va elegir el Comitè Executiu -composat de 15 camarades- i va nomenar per al Secretariat G. López Raimundo, I. Bruguera, A. Carrigós, M. Nadal, J. Roman (membres del C.E.) i J. Comas (membre del C.C.)

VA assistir al Congrés una delegació del C.C. del P. C. d'Espanya encapçalada per Santiago Carrillo, el qual va pronunciar una allocució en el curs de la discussió del primer punt de l'Ordre del Dia.

Pel fet de trobar-se malalts no van estar presents Josep Moix i Rafael Vidiella. El Congrés va decidir d'enviar-los una salutació fraternal, encàrrec que va complir personalment el Secretari General del C.C.

Finalment, el Congrés va expresar la seva solidaritat de combat amb els companys empresonats, amb tots els presos polítics.

LA celebració del III Congrés del P.S.U.C. ha constituït un èxit que els comunistes catalans consolidarem i eixamplarem amb la difusió i l'aplicació a tot arreu dels seus acords i les seves orientacions.

Barcelona, febrer de 1973

El Secretariat del Comitè Executiu

III CONGRÉS DEL PSU DE CATALUNYA

RESOLUCIO POLITICA

del III Congrés del P.S.U. de Catalunya

I LA PAU AL VIETNAM, GRAN TRIOMF DEL POBLE VIETNAMES.

El món sencer celebra amb alegria la fi dels combats al Vietnam i la signatura de l'armisticí a París el dia 27 de gener.

L'heroisme exemplar del poble vietnamès, el suport dels països socialistes i la solidaritat activa de les forces progressistes del món han imposat aquest acord de pau que constitueix una gran derrota dels imperialistes ianquis i de les seves titelles del Govern de Saigon.

La victòria merescuda del poble vietnamès tindrà repercussions històriques.

Si hagués triomfat la intervenció militar a Vietnam, els imperialistes ianquis s'haurien sentit estimulats a d'altres agressions i una guerra mundial podria haver esdevingut inevitable.

La resistència vietnamesa ha jugat en aquests anys un paper polític semblant al que va tenir la lluita dels nostres pobles durant els anys 1936-39.

La correlació de forces aleshores existent va fer impossible la victòria dels pobles d'Espanya - que hagués aturat els agressors nazifeixistes-, la qual cosa va portar ràpidament a la invasió de Polònia i a l'inici de la segona guerra mundial.

Avui, gràcies a l'heroisme dels vietnamesos, al pes del camp socialista, a la superioritat de les forces democràtiques i antiimperialistes, els Estats Units es veuen obligats a retirar les seves tropes, a posar terme a la intervenció militar directa a Vietnam i a reconèixer la impossibilitat de complir el paper de gendarme mundial de la reacció que es van atribuir durant l'època de la guerra freda.

La gran victòria del poble vietnamès posa de manifest que, als nostres dies, és impossible de sotmetre un poble disposat a lluitar fins al final en defensa dels seus drets sobirans, que compti amb el suport de les forces progressistes del món.

El Govern de la República Democràtica de Vietnam i el Govern Revolucionari Provisional sudvietnamès han proclamat solemnement llur decisió d'aplicar escrupulosament l'acord de pau.

Però la ruptura per part dels Estats Units de l'acord de principi assolit a París el 20 d'octubre de 1972, al qual varen seguir els bombardeigs més destructius de tots els temps, així com la continuació dels bombardeigs a Laos i Cambodja, indiquen tràgicament que Nixon i Thieu no volen la pau i que ho intentaren tot per tal d'impedir que es compleixin exactament les clàusules de l'acord de París.

La continuació i l'extensió de la solidaritat activa de les forces progressistes del món és una condició perquè la guerra no torni a començar a Vietnam, perquè la pau abasti també Laos i Cambodja, perquè Vietnam consolidi la seva independència i perquè el seu poble heroic pugui dedicar-se íntegrament a la reconstrucció del país.

Vietnam mereix i necessita la contribució de tots a l'hora de guarir les ferides de la guerra. La solidaritat amb Vietnam segueix essent la pedra de toc de l'internacionalisme proletari, el primer deure internacional de tots els amants de la pau i de la independència dels pobles, de tota la humanitat.

El poble únic del Nord i del Sud de Vietnam ha lluitat per tots.

Corresponguem al seu sacrifici ajudant-lo a la reconstrucció del país ! Donem un nou impuls a la recollida de diners en la campanya "UN HOSPITAL PER AL VIETNAM"! Concretem noves iniciatives per promoure una campanya per la reconstrucció de Vietnam ! Fem de l'ajut al Vietnam una activitat de masses -recolzada en formes d'acció obertes- de tots els revolucionaris, de tots els demòcrates, de tots els amants de la pau i el progrés, de tota la població !

Contribuïm amb la nostra mobilització per tal que l'acord de pau sigui aplicat !

★

Runes de l'Hospital Bach Mai d'Hanoi després dels B-52.

II L'AGONIA DEL FRANQUISME

La situació política a Catalunya, com a tot Espanya, es caracteritza per un increment en la força, freqüència i amplitud de la lluita obrera i popular contra la dictadura, pel creixent aïllament, debilitat i descomposició d'aquesta, per l'avenç i concreció de la unitat antifranquista, sobre tot a Catalunya.

Assistim a una crispació repressiva dels ultres, a un irrealitzable intent de fer recular la situació actual als anys 40, tot negant, àdhuc, les tímides obertures dels anys 60.

El procés d'enduriment i de por que reflecteix l'esgotament de la dictadura s'expressa en els darrers discursos de Fernández Miranda i Garicano Goñi a les Corts, de Carrero Blanco en el Consell de Ministres en ocasió del 80è aniversari del dictador i del propi Franco en la seva allocució de fi d'any. El règim és cada dia més incapaç de practicar una política coherent que ofereixi solucions, encara que siguin transitòries, a la urgència dels problemes plantejats. Va perdent tota capacitat de diàleg. Es veu obligat a re-

formar les seves mateixes lleis que, avui, resulten massa "liberals" i, fins i tot, surt de la seva pròpia legalitat arribant, una i altra vegada, al crim.

Esporuguit de tot i de tots, girat d'esquena a la realitat nacional, el règim es veu enfrontat amb els diferents sectors de la societat. La repressió esdevé la seva sola i única política.

Ele Consells de Guerra contra els membres del FAC i del PCE (i), contra els obrers de la Bazán, contra els joves d'ETA acusats de complicitat en el segrest de Zabala, contra els joves de Saragossa (amb tres peticions de pena de mort) i contra set treballadors de Terrassa; els nombrosos judicis en el TOP amb elevades condemnes, com el dirigit contra els obrers de SEAT Silvestre, Varo, Vallejo i altres, per els quals són demanades penes de deu anys, i el que es prepara contra el jove mataroní Pau Morales, al qual són demanats 18 anys de presó; la creació d'un segon Jutjat d'Ordre Públic; els processos contra els advocats laboralistes Montserrat Avilés, Albert Fina i Ascensió Solé,mostren l'extensió de la repressió que arriba fins a organismes con el Secretariat de "Justícia i Pau" de Barcelona, per acabar manifestant la seva essència,classista i vulnerable a la vegada, amb el procés contra Marcelino Camacho i els seus nou companys i la detenció, fa uns dies, de deseneset treballadors madrilenys sota l'acusació de comunistes.

La distància entre l'Església i el règim, al mateix temps que s'eixampla, és cada dia més pública.

El veto del Ministre de Justícia a sis candidats a les eleccions per la Junta del Col.legi d'Advocats de Madrid, produeix la més àmplia unitat dels advocats de tot Espanya en contra del "abuso y desvío del poder"de la dictadura. S'accentua i s' estén l'enfrontament amb altres Col.legis professionals, com és el cas del Col.legi d' Aparelladors de Barcelona, amb els estudiants i professors de la Universitat - franquisme i Universitat avui són incompatibles-, amb els ensenyants i alumnes de Segona Ensenyança i Escoles Professionals, amb els mestres, amb els metges i treballadors de la Sanitat, amb els tècnics i professionals de diverses disciplines, amb la premsa legal,freqüentment sancionada.

Gran part de les capes mitjanes i de la burgesia nacional, plantegen les seves reivindicacions, i l'exigència d'obertura arriba des d'aquestes capes fins a sectors de l'oligarquia. El document de les tretze organitzacions econòmiques principals de Catalunya i el recolzament que rebé de la Cambra de Comerç, exigint els canvis polítics necessaris per accedir al Mercat Comú,són una prova eloqüent d' aquesta realitat,com ho són també les accions de protesta dels comerciants de Mercabarna.

Tenen una clara significació els corrents contra la dictadura entre els funcionaris de l'aparell de l'Estat, inclosos els organismes de l'Administració de Justícia.

En l'Exèrcit, la posició del qual és de molta importància davant la perspectiva de canvis, apareixen criteris oposats a seguir essent el principal suport del règim, segons reconeixen alarmats els Ministres Castañón de Mena i Baturone.

La descomposició del sistema, la corrupció dels beneficiaris del règim accentuen la pèrdua d'autoritat de la dictadura i fan aparèixer amb força el caràcter d'urgència de posar fi a un règim que podreix la vida nacional.

El nus de tota aquesta situació és el combat de la classe obrera que avança cap a la vaga general,la lluita de les forces de la cultura, les protestes dels camperols, l'exigència de llibertats nacionals i democràtiques dels pobles d'Espanya. Tot plegat empeny cap a la realització de la vaga nacional, cap al pacte per la llibertat, cap a la ruptura democràtica.

El III Congrés del PSUC ha coincidit en la idea que el manteniment del règim dictatorial xoca cada vegada més amb els interessos de les diferents capes de la població, inclosos certs sectors oligàrquics. Això, afegit al poderós creixement de les lluites obreres i populars, explica l'aparició en el camp franquista de les tendències "neocentristes" partidàries d' una obertura política controlada que facilités l'entrada d' Espanya al Mercat Comú Europeu, sense posar en perill la dominació política i econòmica de l' oligarquia monopolista.

El III Congrés del PSUC ha fet seus els acords del VIII Congrés del PCE sobre el Mercat Comú Europeu. Ha coincidit en apreciar que la solució més convenient per al país del problema dels mercats europeus i de la cooperació econòmica amb Europa no es troba a mans de la dictadura, ni a les del centrisme, sinó en l'articulació de l' alternativa democràtica, en el pacte per la llibertat que propugnem els comunistes. Cal no oblidar el caràcter del Mercat Comú Europeu com institució controlada avui pel capitalisme monopolista, amb la qual hem de tractar, però on cada mesura a discutir serà una veritable batalla per defensar els interessos nacionals. Un govern autènticament democràtic, que representi els interessos de tots els pobles d'Espanya,podria anar a l'associació amb el Mercat Comú Europeu diversificant alhora el comerç exterior i ampliant les relacions econòmiques amb els països socialistes i amb els del tercer món. Al mateix temps, els comunistes treballem per unir totes les forces progressistes, revolucionàries, i antimonopolistes europees en la lluita per una Europa democràtica.

★

III CONTRA LA REPRESSIÓ, FORÇA I DEBILITAT DEL REGIM. PER LA LLIBERTAT DE CAMACHO I ELS SEUS COMPANYS

La crispació repressiva no dona al Govern més autoritat ni un més gran recolzament. Ans al contrari, el desprestigia i aïlla més, fins i tot entre certes capes de la burgesia.

Entre els medis de l'Administració de Justícia han sortit documents de denúncia de la repressió com el titulat "El Gobierno y la Justicia en 1971" i, tot recentment, un altre, molt més ampli i profund, que ha estat presentat a la Conferència Episcopal i que sense cap dubte ha influit en la presa de posició de l'Església a favor de l' Amnistia. Aquesta presa de posició (que hem d'aconseguir que la propia Església faci pública) ajudarà a donar una més gran amplitud a la important lluita contra la repressió i per la solidaritat amb els represaliats i les seves famílies, per l'Estatut del Pres Polític, per la consecució de l'Amnistia per als presos i exiliats polítics.

Avui és possible d'imposar la "legalitat de fet" d'un gran moviment de masses anti-repressiu, que posi al règim franquista una camisa de força, que organitzi la immediata resposta a qualsevol acte repressiu, que protegeixi l'oposició antifranquista, les forces polítiques i socials que pugnen per la democràcia.

La repressió és la força, i a la vegada la debilitat del règim.

De totes les accions repressives en curs, el procés contra Marcelino Camacho i els dirigents obrers amb ell empresonats,als quals els són demanades monstruoses penes que arriben fins els vint anys i un dia, exigeix i permet d'obtenir una poderosa mobilització nacional a Catalunya i a tot Espanya,que posi en peu (a l'estil de la gran lluita del poble contra el Consell de Guerra de Burgos el 1970) tots els sectors polítics i socials que reconeixen el dret de la classe obrera a la llibertat sindical, als drets elementals de reunió, expressió, associació.

En aquesta gran mobilització han de coincidir amb la classe obrera (la més interessada en

aquesta batalla) els camperols, els estudiants, professionals i intel.lectuals, sectors catòlics i la Jerarquia de l'Església de Catalunya, sectors fins i tot de la burgesia que comprenguin la conveniència per a ells mateixos de tenir com interlocutors autèntics representants de la classe obrera i no els funcionaris verticalistes.

La mobilització internacional en defensa de Camacho i els seus companys que s'estén a les organitzacions sindicals i obreres de tot el món, el fet que els propis organismes de la CEE hagin expressat al Govern franquista la seva preocupació per aquest procés, posen en relleu les formidables condicions creades per transformar la lluita per la llibertat de Camacho i els seus companys en una gran batalla nacional i de classe, pels drets sindicals i polítics dels treballadors, per la llibertat i la democràcia per als pobles d'Espanya.

La campanya en defensa dels dirigents de les Comissions Obreres ha de ser oberta i audaç. En la mateixa, els enllaços i jurats fidels a la classe obrera tenen un importantíssim paper a jugar per obtenir la seva legalització i extensió, com la tenen els intellectuals, professionals i personalitats polítiques i socials de major audiència.

Que ningú no es quedi sense fer sentir la seva veu en aquesta qüestió tan fonamental en el camí cap a la llibertat sindical i política.

D'aquesta gran acció antirepressiva i democràtica sortirà enfortida la classe obrera i la seva organització, tot el moviment democràtic i antifranquista i, per contra, en sortirà durament colpejada la dictadura i la seva capacitat repressiva, a condició que no quedi cap fàbrica, cap lloc de treball o d'estudi, cap centre professional, cap personalitat, sense pronunciar-se d'una manera o altra.

Comprendre l'abast d'aquesta batalla i lliurar-la amb tota energia, és una tasca essencial del moment.

IV CAP A LA VAGA GENERAL POLITICA I LA VAGA NACIONAL

LES discussions del Congrés i les experiències de les masses que hi han estat reflectides mostren que ja hem entrat en el període de la vaga general política i la vaga nacional, elements constitutius, amb el pacte per la llibertat, de la revolució política que ha de significar la liquidació de la dictadura.

Avui es donen les condicions polítiques i organitzatives de les masses per la vaga nacional, forma moderna d'aixecament popular. La seva realització dependrà dels elements conjunturals capaços de catalitzar en un moment donat el nivell de protesta i de consciència política de les masses i de la capacitat dirigent de l'avantguarda i, en primer lloc, del nostre Partit.

El fet que la Vaga General Política i la Vaga Nacional siguin tasques del moment ens planteja problemes nous; la necessitat de copsar les noves característiques de les lluites en curs per donar-les una adequada perspectiva.

En aquest període, els punts culminants del combat de masses es poden situar, a Catalunya, en les lluites de la SEAT i l'àmplia solidaritat que aixecaren, en la jornada d'acció del 14 de febrer contra la Llei General d'Educació, en les vagues de Sallent, Balsareny, del Baix Llobregat i del Vallès Oriental; en les grans lluites de la sanitat i l'ensenyament, en les accions dels veïns de Barcelona i d'altres localitats contra les explosions de gas natural, així com en les grans vagues del Ferrol i Vigo en el conjunt de l'Estat espanyol. Totes aquestes lluites mostren com s'incorporen nous sectors a l'acció i com les masses assimilen collectivament les més diverses formes de combat. La solidaritat enfront de la repressió ha significat un poderós element de generalització de la lluita i han elevat el seu nivell polític.

Les exigències de llibertats sindicals i polítiques s'incorporen amb força a moltes accions en curs. La llibertat esdevé així una reivindicació immediata de les masses.

Aquestes lluites del nostre poble que van imposant zones de llibertat (pràctica del dret d'assemblea, de vaga, d'utilització dels locals de les empreses, dels sindicats feixistes, de les entitats legals, del carrer) han demostrat una gran capacitat d'organització de les masses en acció. En les situacions característiques de la vaga general, com es desprèn de les accions del Ferrol i Vigo, el grau d'organització, de coordinació efectiva de les masses, fa salts gegantins. Sorgeixen formes originals com els piquets de masses (en ocasions fàbriques enteres), assemblees massives al carrer, mítings i mil vincles a través dels quals les pròpies masses s'organitzen i decideixen els seus objectius de combat. En el curs de l'acció, les masses comencen ja a abordar -com a passat a Vigo- la tasca d'establir contactes amb autoritats de l'Església i altres personalitats, així com amb l'Exèrcit, per tal de paralitzar les eventuals mesures repressives des de tots els fronts. La importància de paralitzar l'acció de l'Exèrcit i de les forces armades apareix cada dia més com una condició indispensable per l'èxit de la vaga general i la vaga nacional i imposa al Partit, al moviment obrer, a totes les forces democràtiques, el deure de desplegar una intensa activitat política de cara als caps i oficials, de cara a les forces dels diferents cossos armats i de cara als soldats.

A diferents graus i amb diferent extensió s'ha anat configurant una àmplia avantguarda de masses que pot ser variable en la seva composició en el curs de la lluita però a la vegada estable i capaç de mantenir un paper permanent de direcció, i que no pot enquadrar-se dins el marc de formes clandestines.

Aquest fenomen es dóna sobre tot en el moviment obrer. El desenvolupament de lluites impulsades per Comissions Obreres, o seguint les orientacions de Comissions Obreres, ha significat la incorporació de milers de treballadors al combat de classe i l'obtenció d'importants victòries reivindicatives, solidàries i sindicals, particularment a les grans empreses de Barcelona i del seu cinturó industrial.

Això es dona també en el moviment estudiant i universitari, en el front de l'ensenyament, en els sectors professionals i intel.lectuals, estimulats pel procés d'assalarització i la perspectiva democràtica i socialista que es desprèn del paper de la ciència i la tècnica en la societat moderna.

Es dóna, finalment, als barris i pobles, on l'empitjorament de les condicions de vida dels seus habitants, derivada de l'acumulació de capital i de la pressió oligàrquica en l'organització del consum, de l'espai urbà i dels serveis públics, aixeca poderosos moviments de protesta en els que participen, al costat de les masses treballadores, sectors de les capes mitjanes, i en els que cal destacar la incorporació de les dones, fenomen que cal estimular encara més.

En el camp, on la penetració monopolista i la política agrària del règim han portat ja a lluites importants, s'albira un elevat potencial de lluita que un millor treball del Partit i de tota l'oposició democràtica -recolzant decididament en les Germandats, Cooperatives i altres organitzacions legals del camp- pot portar i ha de portar a un nivell molt més elevat.

De totes aquestes lluites se'n desprenen com a possibilitats i com exigències els criteris fonamentals següents:

1).- Cal obtenir una extensió molt més gran de les lluites, plantejant tots els problemes de les masses sense menysprear cap reivindicació.

2).- Cal desenrotllar les formes de treball que signifiquen una constant preocupació per portar el centre de decisió a les mateixes masses, no en les formes tancades de l'avantguarda que tendeix a manejar-les, sinó impulsant amb molta més força les formes de treball obertes, les assemblees en primer lloc, i la més audaç utilització de les possibilitats legals.

3).-Cal desenrotllar els òrgans de coordinació i direcció dels moviments de masses en tant que instruments d'organització que permetin d'establir fonamentalment els vincles d'encuadrament de l'àmplia avantguarda de masses, de l' establiment de les formes de mobilització que facilitin la presa de decisions de les mateixes masses.

4).-Cal esforçar-se per obtenir la unitat de les masses, que serà sobre tot resultat de la pràctica unitària de combat, facilitant la incorporació en cada moviment de tots els lluitadors, qualssevol que siguin les seves concepcions polítiques o ideològiques i independentment de les formes d'organització que es donin.

Es sobre aquesta base que cal buscar l'efectiva unificació de totes les formes organitzades que es reclamin de Comissions Obreres, de tots els grups sindicals, de les diferents formes d'organització de cada un dels moviments de masses.

5).- Cal reforçar el Partit com a Partit de masses, la seva relació directa amb les masses,en tant que col.lectiu de direcció política. Cada comunista ha d' actuar com a dirigent, aplicant la política del Partit i estimulant, tot orientant-la, la capacitat d'iniciativa de les masses.

6).- Cal saber plantejar adequadament en tota acció els objectius de l'alternativa democràtica, que resulta imprescindible per evitar que els moviments de marses topin amb un límit.Aquesta és una garantia de la realització de la vaga nacional que hem definit com l'atur en tota classe d'empreses, establiments i institucions, la sortida de les masses al carrer, la constitució d'òrgans de poder democràtic i unitari que estableixin contactes amb les forces armades amb el fi de neutralitzar-les o d'aconseguir el seu recolzament i que pressionin sobre el poder dictatorial fins a desplaçar-lo.

★

V L'ALTERNATIVA DEMOCRATICA

ENFRONT de la crisi de la dictadura i els intents neocentristes, apareix com més necessària i possible que mai la concreció,a nivell de tot l'Estat espanyol, del pacte per la llibertat que, per a nosaltres, comunistes, es centra en els quatre punts ja coneguts:

Govern provisional d'àmplia coalició; amnistia; llibertats polítiques sense discriminació; eleccions constituents que decidiran el caràcter del futur règim polític.

La consecució d'aquests objectius immediats interessa en primer lloc a les masses, a les quals obrirà la possibilitat de fer realitat la sobirania popular. Interessa a les forces revolucionàries, doncs la llibertat és indispensable perquè tot el potencial revolucionari existent al nostre país surti a la superfície i per realitzar una autèntica tasca d'educació i d' organització de la classe obrera i de tots els treballadors en la perspectiva de la realització de la democràcia política i econòmica,de la conquesta del socialisme. Interessa, finalment, als qui volen impulsar el desenrotllament capitalista per una via "europea", que exigeix la realització de canvis polítics.

Les forces polítiques catalanes han donat passes importants en la coordinació de la seva acció i ocupen un lloc d'avantguarda en la recerca de l'acord general de l'oposició espanyola. La constitució en 1969 de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya (que pensem deu estar oberta a la incorporació d'altres forces polítiques), la seva activitat posterior,dins i fora de Catalunya, la creació de l'Assemblea de Catalunya -la realització unitària de masses més important aconseguida per l'oposició antifranquista-, i d'organismes unitaris lligats a ella a diverses comarques, constitueixen els elements fonamentals d'aquest avenç unitari, del qual són també expressió a nivell de l'Estat espanyol els resultats obtinguts a València, Balears, Canàries, Aragó, Andalusia i al país gallec.

L'Assemblea de Catalunya, que aglutina la quasi totalitat de l'oposició catalana, és un mitjà idoni per donar una projecció política als nombrosos moviments populars que sorgeixen als barris i localitats entorn de les reivindicacions urbanes i socials i per coordinar-los en el pla polític entorn del seu programa d'alternativa, amb la lluita obrera, estudiant, professional i de totes les capes populars per les llibertats democràtiques.

El treball de preparació de la Segona Sessió Plenària de l'Assemblea,que ha quedat oberta després de la celebració de la IV Permanent,és un instrument de valor incalculable per donar un nou impuls a l'articulació unitària de les masses i planteja com una exigència que la discussió política al voltant dels documents preparatoris de la Segona Sessió arribin a milers de ciutadans i incorporin mètodes de treball obert que ajudin a elevar el nivell de lluita capaç d'imposar definitivament el programa mínim de l'Assemblea.

Els comunistes, que defensem el dret d'autodeterminació dels pobles de Catalunya, Euskadi i Galícia i que ens pronunciem per una República Federal dels pobles d'Espanya, recolzem resoludament la reivindicació del restabliment de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya de 1932, així com els Estatuts basc i gallec, per al període provisional, que formulen les forces polítiques d'aquestes nacionalitats.

Per al poble de Catalunya, l'Estatut de 1932 és una bandera àmpliament unitària. El període de vigència del mateix marca el moment històric de més floriment de la seva llengua,de la seva cultura i de la seva personalitat nacional, de més llibertat.Com a projecte actual, l'Estatut de 1932 concorda, a més, amb les exigències i els corrents del desenvolupament de les forces productives i dels intercanvis a nivell internacional que, a la vegada que empenyen els Estats cap a la integració supranacional, reclamen la regionalització i la descentralització.

Les aspiracions de Catalunya en tant que nació i les necessitats de Catalunya en tant que regió econòmica poden trobar en l'Estatut de 1932 l'instrument adequat per lluitar per la seva satisfacció. Reclamem l'Estatut de 1932 com a marc legal inicial del període provisional, període que ha de culminar amb la reunió de Corts Constituents a nivell de l' Estat espanyol i amb l'elecció a Catalunya d'un Parlament català encarregat d'elaborar un nou Estatut reflex de la voluntat nacional i expressió de l'exercici del dret d'autodeterminació.

★

VI EL PARTIT DE LA VAGA GENERAL, DE LA LLUITA PER LA LLIBERTAT I EL SOCIALISME

EL Congrés ha discutit les tasques del Partit i el seu paper en el desenvolupament de la lluita. Ha subratllat la creixent unitat política i ideològica del Partit; unitat pel que fa als elements fonamentals de la nostra política i a la concepció i criteris d'aplicació d'aquesta política, que ha estat la base de l'àmplia mobilització de masses en aquest període. Això confirma el caràcter de masses del nostre Partit.

En la complexa situació política actual, que exigeix un nivell cada vegada més elevat de discussió i elaboració, és essencial la funció política dirigent del Partit dels comunistes de Catalunya. Funció que cal acomplir en un marc contradictori: el de l'avenç del caràcter de masses del nostre Partit en una situació de clandestinitat.

La direcció política global de cada combat de masses en concret, la capacitat per posar en marxa energies de masses infinitament superiors a les nostres forces organitzades, es situen en el primer pla de la nostra activitat.

Per tal de facilitar el desenrotllament d'aquestes tasques cal posar en pràctica una descentralització organitzativa audaç, multiplicar els comitès perquè puguin assumir millor les seves funcions polítiques, trobar noves formes auxiliars d'organització.

Cal examinar les tasques de reforçament del Partit en tots els seus aspectes: polítics, organitzatius, de propaganda, d'estudi, de finances...

La joventut participa decisivament en les lluites actuals, a l'avantguarda de les quals es troba la Joventut Comunista que, en aquest període, ha assolit importants avenços polítics i organitzatius. Cal que les organitzacions del Partit ajudin més decisivament a la Joventut Comunista, respectant les seves formes de treball i d'organització, la seva autonomia, donant-li el suport necessari.

Un terç dels treballadors assalariats de Catalunya són dones, i no poques d'entre elles juguen un paper destacat en les accions obreres i populars. Cal lluitar amb intransigència contra tota forma de discriminació de la dona, cal guanyar per al Partit centenars de dones, promoure-les a llocs de direcció del Partit i dels diferents moviments de masses.

Cal fer del nostre Partit el Partit de masses que necessitem, el Partit de la VAGA GENERAL POLITICA i la VAGA NACIONAL.

* * *

EL PSUC comparteix enterament les tesis sobre la via espanyola al socialisme plasmades en l'informe polític aprovat pel VIII Congrés del P.C.E.

El PSUC parteix del criteri segons el qual la transformació de la societat capitalista en socialista és impossible sense una profunda revolució político-social que, independentment de les formes que adopti, serà un acte de violència contra les classes dominants, que no abandonaran voluntàriament el poder.

Aquesta revolució, però, no ha de ser concebuda com un pas immediat al socialisme, sinó com un procés que travessarà diverses etapes. La primera serà l'enderrocament de la dictadura i l'establiment de les llibertats polítiques. Una vegada conquerides aquestes llibertats, que permetran la irrupció de les grans masses treballadores en l'escenari polític i social del país amb tota la seva força, els comunistes propugnarem una democràcia política i econòmica, basada en la nacionalització de la Banca, de les assegurances i dels monopolis, i en la reforma agrària, partint del principi de donar la terra ala qui la treballen, i lluitarem per dur al poder una coalició de forces antimonopolistes encapçalada per la classe obrera, únic poder capaç d'aplicar l'esmentat programa.

Aquest règim, pel fet de destruir les posicions econòmiques i polítiques fonamentals de l'oligarquia financera i terratinent i de posar els principals recursos de la nació en mans de l'Estat democràtic, obrirà el pas a la construcció del Socialisme.

El desplaçament de l' oligarqia del poder és la condició indispensable per abordar les grans transformacions socials que permetran de resoldre els greus problemes que afecten a totes les classes i capes populars.

La supressió dels vestigis feudals, la consecució de les llibertats nacionals de Catalunya, la consolidació de la democràcia, una profunda reforma de l'ensenyament, de la sanitat, de la seguretat social i de les condicions de vida a la ciutat i al camp, la millora de la qualitat de la vida, són objectius urgents que només podran ésser assolits per una revolució social que posi les bases del socialisme, règim basat en la socialització dels principals mitjans de producció i de canvi que permeti d'abolir l'explotació de l'home per l'home.

El III Congrés ha reafirmat que la construcció del socialisme pressuposa la dictadura del proletariat, que avui s'ha d'entendre com el poder de tots els treballadors manuals i intel.lectuals de la ciutat i del camp, de l'aliança de les forces del treball i de la cultura.

Entenem que el triomf del socialisme a Espanya suposarà la més completa eclosió de la democràcia i la igualtat i la col.laboració entre els seus pobles. Propugnem un socialisme en el qual el poder de decisió estigui efectivament en les masses, la participació de les quals als òrgans de poder serà garantida per l'exercici més ampli de la democràcia política i econòmica. Propugnem un socialisme pluripartidista, en el qual hi hagi llibertat per a tots els corrents política i filosòfics, amb llibertat de creació i una confrontació ideològica oberta: un socialisme que doni plena satisfacció a les necessitats materials i espirituals de l'home i que desenrotlli unes relacions fraternals i solidàries entre els homes.

Els comunistes, conseqüents defensors dels interessos de la classe obrera i de les masses populars, considerem deure ineludible la lluita per qualsevol millora, per petita que sigui, de les condicions de vida del poble. Però inserim cada lluita en la perspectiva del socialisme i, més enllà, del comunisme, perquè entenem que mentre subsisteixin els antagonismes entre classes i entre nacions no serà possible de resoldre definitivament els problemes de la societat.

Aquests objectius són per nosaltres una guia i un estímul permanent que ens donen l'energia i l'entusiasme necessaris per menar avui allò que apareix en el centre de les preocupacions del III CONGRÉS: la conclusió del PACTE PER LA LLIBERTAT, la realització de la VAGA GENERAL i la VAGA NACIONAL com a armes decisives per a l'enderrocament de la dictadura i la implantació de les llibertats democràtiques a tot Espanya.